

[Dyremose]

For de lidt ældre aldersgrupper konstaterer vi en stor tilgang til gymnasiet. Den er måske for stor, men vi ønsker ikke gennem adgangsbegrænsning at reducere denne tilgang. Vi vil imidlertid gerne gøre de erhvervsrettede uddannelser mere attraktive, således at de kan optræde i naturlig konkurrence med gymnasiet. Vi vil derfor f. eks. gerne etablere et teknisk gymnasium svarende til det nuværende handelsgymnasium, og undervisningsministeren vil kunne få os i tale på disse punkter, når vi skal diskutere de 16-19-åriges uddannelser.

Hvis vi vender os til børnenes og de unges fritid, så er grundlaget for det konservative folkeparti – det vil jeg gerne understrege igen – at den enkelte familie er ansvarlig for sin egen trivsel og selv bør udfylde sin fritid. På samme måde mener vi, at fritidstilbuddene i videst muligt omfang skal hvile på frivillighedens princip. Vi tror, at vi herigennem kan mindske kløften mellem børn og forældre, da mange af disse aktiviteter kræver en indsats af voksne til løsning af en række praktiske problemer, hvor man i det frivillige arbejde involverer forældrene, medens man f.eks. i den offentlige klubvirksomhed betaler sig fra disse opgaver.

Vi vil i det konservative folkeparti arbejde for, at administrationen af det frivillige arbejde bliver så enkel som muligt, således at de mange forældre, der i dag gør en stor indsats, ikke bliver afskrækket derfra på grund af en stor bureaukratisk dyne, der hældes ud over dem.

Vi ønsker endvidere, at der ikke etableres interessegrupper eller kommunale klubber, der tilbyder de samme aktiviteter gratis, som de frivillige organisationer tilbyder mod et ringe kontingent.

På det kulturelle område ønsker vi, at stadig flere børn og unge får mulighed for at tage del i en kulturel udfoldelse. Vi betragter børne- og skolebibliotekerne som væsentlige kulturformidlere. Vi tror, at udviklingen i retning af, at børneteatrene baseres på lokale tilskud, så den lokale befolkning får indseende med teatret, er rigtig. Vi tror, det vil vise sig at være til gavn såvel for antallet af børneteaterforestillinger som for alsidigheden i de forestillinger, der bliver tilbudt.

Den vigtigste kulturformidler er imidlertid på godt og ondt TV. Som bekendt ønsker vi et frit TV-2 som et alternativ til monopollet,

men indtil vi får flertal for dette her i folketinget, har monopollet en meget stor forpligtelse. Jeg har personlig haft mange gode oplevelser sammen med min datter foran fjernsynsskærmen, når vi har set udsendelser for de små. Jeg synes, der er meget positivt i mange af disse udsendelser, men jeg synes også, at programlæggerne i TV nok kunne tænke sig noget mere om, så de ikke placerer en lang række udsendelser med voldelige scener og megen uhygge i de timer, hvor børnene helst vil se på fjernsynet. Selv om det er forældrenes ansvar at opdrage børnene, så er TV en sådan magnet, at det er meget vanskeligt at holde børnene væk derfra, og der er ingen grund til, at vi bruger de timer fra kl. 17 til 19-20 stykker, hvor børnene helst vil se TV, til at sende meget voldelige udsendelser; det er der en lang række eksempler på at man gør.

Til slut blot dette, at hvis folketinget i de næste år vil tage udfordringen op, er Danmark trods alt et så rigt land, at vi kan vende udviklingen, så der bliver et nyt grundlag for håb, optimisme og begejstring hos vore børn og unge. Hvis denne debat kan bidrage dertil, har det været umagen værd at deltage i den.

Pilgaard Andersen (FP):

Det er egentlig beklageligt, at folketinget skal beskæftige sig med problemer med børn og unge i nutidens samfund, et samfund, som ikke har fungeret efter hensigten, på trods af at vi har bygget verdens største bureaukratiske og sociale sikkerhedsnet. Vi har uddannede psykologer og pædagoger i massevis, hvilket må siges at være et af de største fejltrin, vi har begået i det sidste halve århundrede. De har været med til at undergrave familiemønsteret i det danske samfund, de har bevidst forsøgt at gøre børnene uafhængige af deres forældre med denne ene hensigt at manipulere dem i den forkerte retning, dvs. at sætte børnene op imod det bestående samfund, og samtidig har pædagogerne til fulde forstået at leve op til Parkinsons lov.

Et andet problem er den høje økonomiske vækst med en voldsom forbedring af de materielle vilkår samt en brandskatning, som ikke findes højere noget andet sted i verden. Den tåbelige styring af vores samfund med større og større omkostninger og en år for år